

Winkler Venceslav :

Grad na Peskovcu

2. Nastopi valpet šparenblek

Stari Kukec se je vrnil ves bled in prestrašen z loškega gradu, kamor je hodil na tlako in poklical Jureta, ki se je nekje za kočo igral z medvedom.

»Kaj bo s teboj, Jure?«

»Kaj pa je, oče?«

»Valpet Šparenblek te hoče imeti. Bog ve, kje je zvedel, da si močan in velik. Rekel je, naj te pripeljem na grad. Le pomisli!«

Jure je res pomislil. In zakaj bi ne? O gradovih je že toliko slišal. Na gradu je lepo. Lepe dvorane imajo in velik zid okoli gradu. Nekoč je šel z očetom čez Pogačo in je videl silne zidove. Prav do njih se ni upal. vrnil se je.

»Pa kaj bom v gradu? V gradu tepejo ljudi«, je rekel preprosto. a vendar trmasto. »Kar k nam naj pride, če bi me rad videl.«

Slišal je može in fante, ki so se pogovarjali o tepežu in tudi oče je že pra-

vil o tem in hudih stvari ni mogoče kar tako pozabiti.

Oče je skomignil, češ naj bo, kakor hočeš, vrnil se je na grad in je res povedal, kakor mu je Jure naročil.

»Kje imaš sina?« je vprašal ostro valpet Šparenblek.

»Doma se igra z medvedom«, je povedal Kukec resnico.

»Z ukradenim medvedom, ha!« je vzrojil valpet. »Kaj sem ti naročil? Pripelji ga s seboj!«

»Rekel je, da kar ponj pridite, da nima časa«, je razložil Kukec ponižno, kakor je po postavah in pravici. Zdelo se mu je, da mora povedati, kakor je sin naročil.

Toda valpet ni razumel teh stvari kot on. Malo je manjkalo, da ga niso zaprli. ker je predrzno govoril Našteli so mu petnajst palic. Nato so ga spustili. Zalosten se je privlekel domov.

Krvav in bolan je omahnil na ležišče in brez moči obležal. Ni kar tako, če dobijo stare kosti petnajst palic. Zdaj je videl Jure, da gre zares. Vso noč je sedel pred kočo in premišljeval, kaj bi storil. Hudo je, če očeta pretepajo, hudo, če mora človek v gradu služiti.

Nazadnje se je odločil.

»Veš, Marko«, se je obrnil zjutraj k medvedu, »v grad moram. Mogoče me ne bo več nazaj. V gradu je hudo. Ljudi tepejo in zapirajo. Ti ne moreš z menoj. Ubili bi te. Če že ljudi bijejo, žival gotovo ne pustijo kar tako. Zato se obrni kar v gozd, skrij se kje pod Racno goro. Ko se bom vrnil, te bom že poiskal.«

Prijazno ga je počehljal za ušesi in ga poučil.

»Bum, bum,« je zmajal Marko. »Tako se nisva zmenila. Pospremim te. Morda se bo med potjo kaj zgodilo. Dolgo že nisem bil onstran Pogače, rad bi videl, če je že kaj novega. Kar tako ne grem od tebe.«

Tudi Jure je bil zadovoljen in sta šla. Niti od očeta, niti od matere se ni poslovil. Mati je prejekala vso noč, pripravljala je zdravilne rože, oče pa radi bolečin na hrbtu ni mogel zaspiti, premetaval se je, klical na pomoč in bledele.

»Saj bo še dobro«, je mislil Jure. »Saj je zmeraj tako: nekaj časa zima, potem je spet pomlad. Zato še ni treba, da bi človek obupal. Prišel bom v grad in nič se ne bom ustrašil. Valpet bo zakričal nad menoj pa se mu bom samo nasmehnil. Začudil se bo in bo rekel: To je fant! Potem me mogoče vtaknejo med vojake in bom nosil orožje, kakor ga imajo biriči, ko pridejo v vas. To je prav za prav lepo.«

Tako je premišljeval, ko sta šla čez Pogačo. Malo ga je pa vendarle skrbelo in prav nič ni videl zelenih bregov in gozda. Poleg njega je pa Marko brundal svojo nerazumljivo pesem.

»Vse bo dobro!« je zaključil in ga je obšlo veselje, da je zavriskal kot bi bil praznik.

»Bum, bum,« se je začudil Marko Šumrada, »pa kaj ti je? Kam pa greva, da si tako vesel?«

»Na grad, prijateljček!« je rekel Jure.

Medved je zmajal z glavo. Na gradu so lovci. Včasih jih je že videl, ko so lazili po gozdu. Smejali so se, ščuvali so pse in neusmiljeno morili živali.

»Ti ne veš, kako je tam lepo!« je ploskal Jure z rokama.

»Res?« se je čudil medved in vohal po tleh. »Ali je tudi v gradu toliko zelenja kot tukaj?«

»Tisto ne,« je mislil Jure, »toda kaj drugega. Zelenje — saj res, na to se nisem spomnil.«

Marko Šumrada je ves čas premišljeval, kaj je tisto drugo, ki je tako lepo, a nikakor ni mogel razumeti.

Prišla sta iz gozda in sta zagledala grad s stolpom in zastavo. Kakor velik je sedel na vrhu hriba in varoval dolino in hribovsko zemljo.

»Bum, bum,« je zagodrnjal medved. »Ne grem naprej. Tam je nekaj hudega, nekaj zlobnega«, je vohal po tleh.

»Še malo pojdi!« je prosil Jure.

»Nikamor več. Tukaj je lepše. Vrnil se bom. Poglej, kako pusti so tisti zidovi, tam ni lepo. Tam ni dreves in Racne gore. Tudi Pečnika ni. Kako bi živel tam, bum, bum!«

Jure je gledal v sivi grad in bolj ko je gledal, bolj mu je postajalo hudo. Toda, če ne gre pred valpta, bodo spet očeta topli.

»Moram iti. Očeta bodo topli. Marko!«

»Bum, bum!« je rekel medved in sedel kraj poti. Nekaj časa se je gugal sem in tja, nato se je razjezil: »Slišiš, bum! Pri nas ni take pravice. Pod Racno goro je vsakdo prost in gre, kamor hoče in dela, kar hoče.«

»Je že tako na svetu,« je rekel malomarno Jure. »Kako bi bilo drugače? — Oče pravi, da je bilo zmeraj tako.«

»Nič ni tako«, je zamomljal medved. »Bum, bum, kako ste ljudje čudni!«

Takrat so od gradu prišli jezdec. Prikazali so se izza ovinka. Oklepi so se jim svetili v soncu, sulice so se blešale. Konji so enakomerno prikimavali z glavami.

»Vidiš, ljudje gredo!« se je skobacal medved na pot.

»To je valpet s hlapci«, se je zganil Jure.

»Bum, bum, jaz se umaknem«, se je previdno obrnil Marko Šumrada in lezel v grmovje zraven poti. S takimi ljudmi ni dobro imeti opravka.«

Jure je stal malomarno na poti in se čudil z odprtimi usti. Jezdec so se približali. Hoteli so že mimo, ko je prvi opazil, da se Jure ni odkril in pozdravil.

»Hoj, fantič, čegav pa si?«

(Dalje prihodnjič.)

Sekira svetega Jožefa

Se preden je sveti Jožef postal ženin Device Marije, je veliko romal po svetu, da se je popolnoma izučil svoje obrti. Kot tesarski pomočnik je hodil iz dežele v deželo, služil tu pri tem mojstru tam pri onem mojstru in se naučil vseh spretnosti ki so jih znali posamezni mojstri. In tako ni čudno, da je sveti Jožef zaslovel po vsem svetu kot najspretnejši in najumnejši tesar.

Do te velike slave pa mu je pripomogla le njegova sekira. A nazadnje nje-

gova sekira ni bila prav nič drugačna, kot so druge tesarske sekire. Vendar pa njegova sekira ni bila navadna tesarska sekira. Imela je v sebi posebno, čudovito moč kar pa ni nič čudnega, saj je bil njen lastnik svetnik, tako velik svetnik, kot je bil le sveti Jožef.

Bil je že jako izurjen tesar in bil je že na koncu svojega romanja po svetu, ko se je ustavil v naši gorski vasi. Povprašal je ljudi po tesarju in povedali so mu, da vas premore le enega tesarja, Kofedrunčka, ki pol dneva predrem. lje. pol dneva pregodrnja, dasi mu delo sili čez glavo. Že deset let išče pomočnika, a kako naj ga najde, ko je naša gorska vas tako daleč od sveta, da vsakih pet let zaide vanjo komaj le en berač, a kje neki tesarski pomočnik.

Mojster je z največjim veseljem sprejel mladega pomočnika. Brž mu je odkazal delo ki se ga je sveti Jožef takoj lotil. Sekira je tesala po mehkem lesu,

da so iveri frčali daleč naokrog in se grmadili na visoke kupe. Sveti Jožef se je pri delu samo smehljaj in na njegovem obrazu ni bilo niti kapljice znoja. Do večera pa je izvršil toliko dela, da ga toliko mojster Kofedrunček ni izvršil niti v enem letu, pa naj je pri delu še tako malo dremal in godrnjal.

Sveti Jožef je delal le tri dni pa je mojstru obtesal že vse do kraja. Kofedrunček je stal vse te tri dni pri njem in se mu čudil. Gledal ga je in gledal in je pri tem čisto pozabil na dremanje in godrnjanje. Še malo mu ni šlo v glavo, da more navaden tesar opraviti v tem kratkem času toliko dela, kot ga je opravil sveti Jožef.

»Začarano sekiro ima«, si je govoril. »V tej sekiri je čudna moč, ki je nikoli ni konec. Dobro bi mi bilo, če bi imel to sekiro. Z njo bi si prislužil cekinov na peharje«.

In že je sklenil, da se na vsak način

polasti čudovite sekire. V jutru četrtega dne je hotel sveti Jožef odpotovati naprej, kar je videl, da se pri mojstru Kofedrunčku ne more naučiti nič posebnega, razen dremanja in godrnjanja. Zaradi tega je že zvečer spravil vse svoje orodje v bisago, da se v jutri preveč ne zamudi s pospravljanjem. Bisago je zavezal z motvozom in jo postavil v izbi na klop.

Pomoč je bila, ko se je tesar Kofedrunček priplazil v izbo. Še luči se ni upal prižgati in je v temi odvezal mot-

voz, vzel iz bisage sekiro in zatlačil med pomočnikovo orodje svojo sekiro. Trdno je spet zavezal motvoz in odšel v kamro, kjer je spal. Čudovito sekiro pa je skrnil pod blazino in od veselja ni mogel zaspati vso tisto noč.

Gore še utegnile niso zažareti v jutrnji zarji, že se je sveti Jožef poslovil od mojstra, ki mu je dal za plačilo toliko, kolikor je premogel. Sveti Jožef si je oprtil bisago, a še malo ni opazil, da mu je bila sekira ukradena, a druga podtaknjena. Prijazno se je zahvalil in rekel: »Z Bogom mojster Kofedrunček!« Že je šel skozi vas, že je krenil onkraj ovinaka za goro in je izginil in ga ni bilo nikoli več nazaj.

Tisto jutro so ljudje mojstru Kofedrunčku navozili sila veliko dela. Mojster se je muzal od veselja. Potegnil je izpod blazine sekiro in se je takoj lotil dela. Tesal je in tesal, a še čutil ni, da drži v roki sekiro in teše. Sekira mu je zamahovala kar sama od sebe in luščila ivere od debla, ki je pod njenim rezilom postajalo tako gladko, da mojstru ni bilo treba rabiti niti obliča, da tram zgladi. Mojster se je v začetku smejal od veselja, ker mu je šlo delo tako gladko izpod rok. A kmalu se je spomnil, da mora pri delu vendarle nekoliko podremati, kakor je bila njegova navada. Hotel je odložiti sekiro in seesti na hloed, da zadremlje. A sekira ni hotela pustiti njegove roke, pa naj se je še tako prizadeval. Joj, prepričan je bil, da se je sekira trdo prilepila k njegovi roki in se ne bo nikoli odlepila od nje, temveč bo neprestano zamahovala po lesu in se ne bo ustavila nikoli.

»Zakaj sem jo ukradel?« se je že pokesal in od strahu mu je pričel znoj teči po obrazu. Do večera je tesal in šele, ko se je mrak spustil na zemljo, je sekira odnehala kar sama od sebe. Mojster Kofedrunček se je oddahnil in je hotel sekiro zalučati med les. A glej — sekira mu ni šla iz roke, pa naj se je že še tako silovito otepal.

S sekiro v roki je večerjal, s sekiro v roki je spal. A komaj se je zasvitalo, že ga je sekira s toporiščem pričela trdo butati, da je moral vstati. Danes se je namenil, da ne dela prav nič, a mu ni uspelo. Sekira je pričela samo od sebe zamahovati okrog sebe, in ko se je mojster vsedel k mizi, se je lotila mize in jo jela tesati.

Prestrašen je mojster Kofedrunček zbežal iz hiše. Lotil se je dela in je delal neprestano do večera. Bil je ves obupan in je na vse kriplje premišljal, kako bi se iznebil zažarane sekire, a se ni mogel domisliti ničesar. Zjokal se je v obupu, da so mu vroče solze tekale na sekirino rezilo, a sekira se ni zmenila prav nič zanje, temveč je tesala, da bi je bil vsak človek vesel, le mojster Kofedrunček ne.

Sinček Blažek je videl očetovo zadrego in bilo mu je hudo v srou. Oče mu je zdihovaje povedal, kako je sekiri zamenjal v pomočnikovi bisagi. No, Blažek je bil prebrisan glava, a vendar tudi on ni vedel, kako naj očeta reši zažarane sekire. Tri dni je sedel na hloedu, gledal očeta, ki je bil od dela ves rdeč, in je premišljeval, da mu je glava lezla na kolena in se mu je hrbet skrivil, kakor da je trikrat grbast.

Peti dan pa je Blažek poskočil na nogo in se zasmeljal. Skočil je v drvarnico in izvlekel iz nje debelo, železno ploščo. Zavabil jo je na hloed, ki ga je oče pravkar tesal, in pograbil navadno sekiro, ki je ležala na tleh. Visoko jo je dvignil in je čakal.

Očetova tesarska sekira se je naglo bližala železni plošči. Že je bila tik nje in že je zamahovala po nji. A vsakokrat se je odbila od nje in ni prišla niti za ped naprej. To pa se je menda tudi sekiri zdelo čudno, zakaj hipoma se je ustavila in obstala na plošči.

»Rsk!« je zajeknilo tedaj na plošči — Blažkova sekira se je spustila na toporišče tesarske sekire in ga presekala. Sekira je padla na tla in v očetovi roki je stal samo kratek krajec toporišča. Tesarska sekira pa je zdaj tesala zamljo, da se je prst na debelo usipala okrog in okrog.

Tesar Kofedrunček je zagnal kos toporišča daleč v stran. Od veselja si je meč roke in ni vedel, s čim bi Blažku poplačal njegovo pomoč. Sklenil je, da mu kupi žametast klobuk z velikimi, črnimi krivci, da se bo Blažek na vasi lahko vsako nedeljo postavljal s klobukom in krivci. Takoj mu je povedal svoj sklep in ga dobrovoljno udaril trdo po rami.

A Blažek se je samo posmešnil in se pogladil po rami, kamor ga je zadela očetova raskava roka. Vsedel se je na hloed in je gledal, kako je tesarska se-

kira tesasa po zemlji. Že si je iztesala in izkopala globoko jamo, a še vedno ni mirovala. Blažek jo je opazoval še nekaj časa. Potem pa je šel v drvarnico po lopato in zasul vso jamo s prstjo — in prečudne tesarske sekire ni videl od tedaj nihče več.

Ljudje na vasi pa so zvedeli, da je tesarska sekira svetega Jožefa pokopana pod Kofedrunčkovo hišo. Še danes jo slišijo, kako teše in koplje pod zemljo. Posebno v tihih nočeh, ko sije me-

sec na naš gorski svet. »Sek — sek«, zveni iz zemlje in ne utihne niti za trenotek. Pravijo, da je ta pesem huda in da ne utihne prej, dokler sekira svetega Jožefa ne preteše in prekoplje vse zemlje in vseh skal pod Kofedrunčkovo hišo. A tisti čas se pogrezne tudi hiša sama, ker je Kofedrunček storil velik greh s tem, da je ukradel sekiro tako velikemu svetniku, kakršen je mogel biti edino le sveti Jožef...

Josip Vandot:

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Tudi jaz bi rad postal mladi Jutrovček. Dostikrat sem Ti že hotel pisati, a zbal sem se Tvojega požrešnega koša. A sedaj sem se vendar odločil in pošljam Ti moje pismo.

Opisati Ti hočem življenje slovenskega kmeta. Kmet je kakor korenina drzave. Pomisli si stric Matic kako bi bilo če bi ponehal s svojim delom. Naš kmet je moral delati od zore do mraka. Najlušneje delo slovenskega kmeta je sušenje sena. Tudi jaz rad sušim seno. Ampak sedaj sem še malo premajhen. Zelo žalostno pa je če ima kak kmet poljske pridelke še zumaj ko zapade sneg. A sedaj vidimo kako je kmetovo delo naporno. Lepo Te pozdravlja

Melave Tinko IV. raz. v Mozirju

Dragi stric Matic! Ker se že tako dolgo nisem oglasil, si že gotovo pozabil na mene. Pa ne misli, da sem jezen Bog varuj le Tvojega nikdar sitega koša sem se bal. Ker pa si sedaj spisal natečaj na katerega Ti morejo odgovorjati pravilno le otroci s kmetov sem se ojunatil, da sem vzel v roke pero in črnilo in Ti pisal. Življenje današnjega kmeta je jako težavno. Ko odleze sneg mora vzeti grablje in očistiti travnike do meseca junija ko kosi ne mora na vsak zamah brusiti kose. Ko očisti travnike je treba sejati, da je poleti kaj žeti, saditi krompir, da je pozimi kaj jesti. Kratko rečeno skozi vse leto samo delaj in delaj za ta bori kruh. Če ima pa jeseni kako malenkost za prodati mu vsi zavidaajo. Pozimi ko je za kme-

ta čas počitka ga tarejo spet druge stvari. Kaj bo z mlado telico, ki jo ne more prodati, kaj z malimi pujski, ki jih mora skoro dobiti. Dobi pujske, devet jih je, pa mu jih svinja radi nepazljivosti stare lenice, ki jih čuva, šest pokonča, da mu ostanejo še trije. Revež je ves potr. Ko žene pastir krave na potok da se napijejo se dve zbudeta in eni odleti rog. Krava je za mesarja, ki mu ponudi 800 Din, kaj si more pomagati ali še to izgubiti. Tako je kmet revež če ima srečo na eni strani ima nesrečo na drugi.

Sedaj pa naj dokončam svoje pismo in Te prosim da ga ne vrzi v koš, drugače se bova tožila kakor se tukaj kmetje za košček zemlje, samo povem Ti pa da boš odvetnike Ti plačal ker jaz nimam nič denarja.

Sprejmi lepe pozdrave od gorenjskih kmetov

Bernard Peter, uč. V. razreda na Bledu

Listnica uredništva

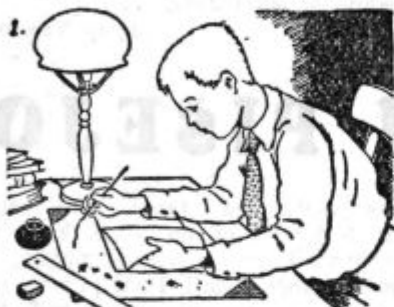
P. F. C.: Vaš spis ni primeren za mladinski list. Mlade glavice bi skušale posnemati Mirka. Morda objavite črtico v kakem družinskem listu, da jo bodo brali starši; zanje utegne biti poučna.

★

P. M. St. R.: Pesem »Moj Sandi« ni zrela za tisk. Čuvstven izliv še ni pesem. Oblika verzov Vam tudi še dela preglavice. Pridno berite naše priznane pesnike!

Težek Jakčev račun

Jakec je sedel v svoji sobici in je delal zadnjo računsko nalogo pred velikonočnimi prazniki. Ze nekajkrat je Jakec globoko vzdihnil in majal z glavo. Samo ta račun še, pa bi bil gotov z nalogo. Ali žal, ni in ni mogel izra-

čunati. Po glavi so se mu namreč podile najrazličnejše misli. Ali bo dobil nove gojzerice, ki si jih je želel? Tudi vreme ga je skrbelo, saj bi šel med velikonočnimi prazniki v planine. Pa se je otepel teh misli in z vso silo se je vrgel na račun: Saj vendar ne more biti tako neznansko težak! Samo druge misli je treba pustiti, se zbrati in ni zlomek, če ne bi izračunal! Na zgornjem robu papirja je bilo že itak napisano: 53162028.6.

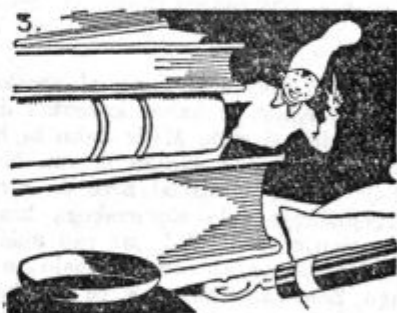

Ali Jakec je žalostno zrl na številke. Na pivnik je začel risati najrazličnejše črke. Ker je imel risarske sposobnosti, so njegovi možgani takoj po tuhtali mično sličico.

V spodnjem levem kotu je stal nasmejan, okrogličen Jurček, v ozadju pa je bila hišica. Ob poti, vodeči k hišici, so bila zasajena drevesa, ki so imela malo čudno podobo. Jakec ni

imel spretno roke za risanje dreves. Ob poti in na nje je načočkal mnogo črtic in pik. Te naj bi bile trava in kamenje. Tik za Jurčkom je naslikal morsk gladino, na kateri sta se zibala dva parnika. Iz njunih dimnikov se je valil gost dim in z njim se je kosala ona, ki je prihajal sem od hišice. V risanju dima je bil Jakec pravi mojster! Ponovno je vrgel pogled na risbo: v naglici je potegnil nekaj črtk tik nad parnikoma — pričaral je galebe. Hipoma pa je postal Jakec neznansko zaspan.

Nič več ni opazil, kako je pomolil ta trenutek svojo glavo izza kupa šolskih knjig, ki so ležale na oglu mize, ves v belo oblečen Jurček prav

takšen, kakršnega je malo prej nastikal on sam. Toda Jakec je postajal vse bolj zaspan in začel je na veliko zehati.

»Pazi vendar, Jakec! Če boš pri zehanju tako močno odpiral usta, boš

nekoč po pomoti požrl samega sebe! Jakec se je zdrznil. Pogledal je v

smer, od koder je prihajal glas. Ves je bil osupel. Tu je vendar stal Jurček ni sicer tisti, ki ga je prejle narisal. Nihče drugi mu ni mogel dati dobrega nasveta, kakor prav ta mali možiček. In glejte: pritlikovec je rasel, da je bil skoraj tako velik kakor Jakec. Ko se je Jakec končno do dobrega prebudil, se je ozrl okrog sebe in je opazil, da stoji sam poleg Jurčka sredi slike, ki jo je narisal pred nekolikimi trenutki. To je bilo pač res prečudno! Vsa okolica je bila popolnoma podobna pokrajinam, ki jih je videl v kinu v risanih filmih.

V tem pa se je zasmel možiček in je dejal: »Čuj, tam v tisti hišici stanujem. Pojdi z menoj. Dobil boš krožnik poln črnilne čokolade, navrh pa še kopico kuhanih čačk in pack. Nato bova lahko še malce poračunala. Veš, jaz sem ti namreč možiček — računarček. Vsako leto me pošljejo tik pred velikonočnimi prazniki v vse hiše, kjer pomagam šolskim otrokom pri računanju, tako da so ti rešeni za Veliko noč vseh misli na težke račune. Tako, zdaj pa le hitro z menoj!«

Jakec se je čudil. Šel je pa vseeno v hišico. Ko je prestopil prag, je bil ves iz sebe: v kočici je opazil vse one reči, ki jih je sam slikal v šoli in doma. Miza je bila pogrnjena za dva in črnilna čokolada je neznansko do-

oro teknila. Tudi sveže kuhane čačke in packe so mu zelo dišale. »Sicer si pa tudi vse to napravil ti sam!« je med tem razlagal možiček. Ko sta podavila čokolado, je povabil računarček Jakca, naj stopi z njim venkaj. Šla sta iz hiše.

»Veš, zdaj bova zacoprata vse to, kar vidiš pred seboj. Vzemi majhno palico in piši z njo v pesek to, kar bom jaz narekoval. Poglej, koliko dreves stoji ob cesti?«

»Osem,« je dejal Jakec in je napisal veliko osmico v pesek.

»Točno!« je pritrdil računarček.

»In koliko dimnikov vidiš na parnikih? Zapiši poleg osmicel Levo, levo,

ne desno! Tako pišemo namreč v deželi gospoda pivnika! Prav vse naredi!«

Jakec je napisal šestko na določeno mesto. Sedaj sta začela preštrevati z možičkom računarčkom prav vse: drevesa, dimnike, vrata, parnika, črtice, pike, galebe in končno tudi dimnik na hiši ter okno. V pesek je bila vrisana dolga vrsta števil. Možiček-računarček je pogledal in ugotovil: »318972168 — popolnoma točno!«

In že je izginil.

Nekam zmešan je zrl Jakec okrog sebe. Spet je sedel za svojo delovno mizo. Pred njim je ležal računski zvezek. Toda, kaj je bilo to? Računska naloga je bila vendar rešen! Zapisane številke so se svetile:

$$53162028 \cdot 6 = 318972168$$

Poleg zvezka je ležal košček papirja. Jakec ga je vzel v roke in ga bliže pogledal. Na njem je bil zapisan cel račun, ki ga je napravil za možička-računarčka. Oglejte si sami:

Drevesa: 8 — dimniki na parnikih: 6 — hišna vrata: 1 — parnika: 2 — črtice: 7 — pike: 9 — galebi: 8 — dimnik vrh strehe: 1 — okna: 3.

Jakec je takoj spoznal, da so številke v coprniji prav iste, kakor v rešitvi naloge. Zadovoljno se je nasmehnil Jurčku, ki ga je med razmišljanjem naslikal na pivnik. In zdelo se mu je, da mu je možiček-računarček z enim očesom pomežiknil. (D. S.)

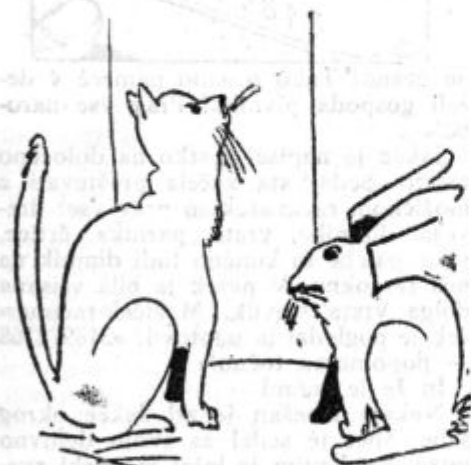
Manica:**Upravičen strah**

(Iz srbohrvaščine.)

Hišna gospodinja sede nekoč na vrtno klopico, da se odpočije. To priliko takoj porabi muca, ki ji urno skoči v naročje ter se ji laska, kar najbolje ve in zna. Gospodinja priliznjeno mucu prijazno poboža.

V tem priskaklja v bližino domači zajček, ki pridno hrusta zeleno travico. Gospodinja hoče pobožati tudi zajčka, a ta preplašeno odskoči.

»Mijav-drmav«, se mu posmehuje muca, »sram te boji, plašljivec dolgo-

PIRNAT

ušec! Gospodinja ti vendar daje hrano in vsega, česar potrebuješ, ti pa bežiš pred njo ha, ha, ha!»

Zajček stopi spet korak bližje, pomrdne z gobčkom in pravi:

»Čuj me, muc dolgorepi! Svoji gospodarici sem jaz prav gotovo vsaj toliko hvaležen kot ti. Toda dovoli, da te vprašam: ali si že kedaj videl pečene-ga mačka na ražnju?»

»Bedasto vprašanje«, se čudi muc. »Saj vendar veš, da kaj takega nisem videl še nikoli!«

»Tudi jaz še ne, dragi muc. Tem večkrat sem pa že opazil na ražnju pečene-ga zajca in to je tisto, pred katerim imam upravičen strah!«

Mladim risarjem

Kako vam je všeč ta zajček? Napravljen je iz samih številčk, in če ste številke pravilno razbrali in sešteli, dobite število 54. Dobro si oglejte sliko, potem pa poizkusite sami narisati takšnega zajčka. Kdor zna iz številčk narisati kako drugo živalico ali človeški obraz naj pošlje svoje risbe, da jih objavimo.

Janko Polak:

Pesem

Za prgišče zemlje
v trdi skali ni
ali, glej, drevesce
drobno raste v nji.

Tudi srce naše
majhno je tako!
V njem imate prostor
peklo in nebo...

Rešitev križanke I

Vodoravno: 1 Trst, 3 lik, 4 as, 5 kr., 6 trot, 7 slavje, 8 Anta, 9 je, 12 Bled, 16 ara, 17 ar, 18 Borut, 19 elita, 20pak, 24 tja, 26 mak, 27 tovor, 28 kriza, 29 Aca, 33 ve, 34 ara, 35 raja, 38 ob, 39 Amor, 40 stavec, 41 Arij, 42 as, 45 da, 46 lev, 47 veda.

Navpično: 1 tlak, 2 ris, 5 Kranj, 6 tla, 10 Rovte, 11 tja, 13 la, 14 era, 15 Dara, 20 polt, 21 Marija, 22 kuta, 23 ta, 25 Savica, 26 mora, 30 koza, 31 Ra, 32 Hvar, 36 era, 37 aj, 38 omara, 39 ata, 43 Boris, 44 Sava, 45 ded, 46 le.

